

чиме се оскврњују дани посвећени Богу.

Такве „жртве“ нису угодне Богу.

У свом личном животу Свети Никола је био необично једноставан и малим задовољан, чак и кад је постао архипастир. Носио је најскромнију одећу, без икаквог сјаја и раскоши, јео је сасвим мало хране, строго држећи све постове које је установила света Црква.

Да ли смо и ми тако задовољни оним што је најскромније и најнеопходније за живот, како нас учи свети апостол. А кад имамо храну и одећу, будимо овим задовољни (1 Тим 6, 8)?

Зар нема код нас тежње ка стицању изузетно раскошне и отмене одеће, „по последњој моди“ која постаје предмет наше сујете и преузношења над другим људима који немају могућности да стекну тако скупу и „помодну“ одећу?

Зар не волимо понекад да наслађујемо своје непце пробраном и укусном храном, употребљавајући је у много већој количини него што је то потребно за одржавање снаге и здравља?

А о држању постова у наше дане већ је тешко и говорити! Многи Сматрају да су постови за њих сасвим необавезни и гледају на њих као на неки неподношљиви јарам и као на нешто што је тобоже сасвим непотребно, криво тумачећи христове речи о томе да не погани човека што улази у уста (м 15,11), речи које, узгред, немају никакве везе са нашим постовима.

Сви као да разумеју до какве је кризе и стварног ћорсокака дошао човечији живот, и каквом страшном катастрофом светских размера то прети човечанству, али истовремено

не чине баш ништа да се ова криза реши и да се из овог ћорсокака изађе, а све је теже и црни злослутни облаци све више се гомилају над човечанством.

Шта да се ради?

Мање лепих, али бесплодних, а често и лицемерних речи о хуманости, човечности, праведности, свеопштој ситости, лагодности и задовољству, о миру светг света и општем благостању, речи којима нас тако обилно и неодговорно обасипају многе савремене вође и друштвени делатници, који настоје да буду руководиоци народног живота, мање речи, а више дела, више оних стварних, истинских дела хришћанске побожности, љубави и милосрђа којима се тако прославио и на које нас самим својим животом позива Христов светитељ Николај. Узмите његово житије, пажљиво га прочитајте, проучите га, урежите га дубоко у свом срцу и саставите по њему програм свог живота, и то не само личног, приватног живота него и друштвеног и државног живота. Ако заиста желимо добро себи и свему човечанству, овај општепризнати, свенародни светитељ треба да нам буде светли узор на кога треба да се угледамо.

А пошто је нама, грешнима и слабима, тешко да, ослањајући се само на своје сопствене снаге, подражавамо тако Великог Светитеља у Његовим подвизима, треба да га усрдније молимо да нам својим светим молитвама дарује благодатну божанску помоћ одозго:

„О, свеблажени Николаје, не престај да се молиш Христу Богу за оне који вером и љубављу поштују увекрадосни и свепазнични спомен твој!“ Амин.

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ПРАВОСЛАВНИ ПРАЗНИЦИ

СВЕТИ НИКОЛАЈ МИРЛИКИЈСКИ ЧУДОТВОРАЦ
Лк. 6, 17 - 23, зч. 24; Јевр. 13, 17 - 21, зач. 335.

архиепископ Аверкије Џорданвилски У ЧЕМУ ЈЕ НАШЕ СПАСЕЊЕ?

Оно што се сада збива свету тешко је изразити описати обичним људским речима. Никакве речи нису довољне да би се живо и упечатљиво представио сав ужас онога што се догађа, Једно треба да буде јасно сваком човеку здраве, непомачане свести, да се више не може живети овако како сада живи огромна већина савремених људи и да, ако се нешто не промени, човечанство неминовно очекује страшна, потресна катастрофа која прети неизбежном пропашћу како све савремене хвалене „културе“ тако и самих људи.

Шта да се ради? Где тражити спасење?

Зар у овим безбројним новим открићима и свакојаким проналасцима, који се, као што је показао живот, у већини случајева не користе за добробит него за унесређивање и погибију људи, или - у заносу разним фантастичним теоријама, или — у политиканству, којим се данас тако много људи ватрено бави?

Наравно, не!

Једини истински пут спасења одавно нам је већ показао сам оваплоћени јединородни Син Божији, који је дошао на земљу и пострадао на крсту ради нас људи и ради наше спасења.

Јер нема другога имена под небом данога људима којим бисмо се могли спасти (Дап. 4, 12) осим имена Господа Исуса.

А како правилно и незаблудно ићи овим путем спасења показују нам живи примери из житија Светих Божијих угодника, тих Христових пријатеља. Како је Сам благоизволео да их назове (Јн 15, 14-15).

Наша света Црква прославља 6. децембра по нашем православном календару спомен једног од највећих таквих угодника Божијих.

То је светитељ Христов Николај, архиепископ Мирликијски, чудотворац.

„Самим праведницима није потребна слава, али нама који смо још у овом животу неопходно је сећање на њих — ради подражавања“ тако

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

објашњава прослављање светих велики отац Цркве Свети Василије Велики. И зато нека ућуте махнити секташи, који, злонамерно кварећи наш прекрасни обичај поштовања светих, који потиче од првих векова хришћанства, хуле на њих и самим тим хуле на Бога, дивног у светима Својим (Пс. 67,36).

А ко је био Свети Никола и зашто нам је тако драг?

Сав живот светог Николе био је блиставо испуњење ових надахнутих пророчких речи епископа прозорљивца. Од своје најраније младости свети Никола је сав горео пламеном веом у Бога, будући да је био строг и непоколебљив ревнител за чистоту светог православања.

Он је водио најстрожи подвижнички живот у непрестаном бдењу, посту и молитвама; заборављајући самог себе, он је саможртвено помагао сиромашнима, тешио патнике, штитио неправедно оштећене и крепио је и учио колебљиве и слабе у вери и никада није престајао да свим људима чини сва могућа дела Хришћанске љубави и милосрђа.

Он је у пуном смислу речи био правило вере и образац кротости, како га назива света Црква у својим песмама, и зато нема другог таквог угодника Божијег, кога би сви тако поштовали, прослављали и величали као светитеља Христовог Николу. Његова светост посведочена је многобројним чудима. Нема другог таквог угодника Божијег од кога би истицало такво неисцрпно

Њега не поштују једино савремени људи нечастивог Запада, који мисле да су „висококултурни“ и „напредни“ који су — страшно је рећи! — од прослављања радосног спомена тако великог угодника Божијег

направили лакрдијашку забаву, представљајући га у виду неког веселог седобрадог старчића румених образа — „Сантаклоса“ или „Деда Мраза“. У ноћи пред његов празник приређују некакве веселе „николајевске вечери“ са играњима и богохулним разонодама, на којима се просто ругају славном светитељу, приказујући га у смешном виду уз духа зла, кога ту не би било умесно ни спомињати; у излоге продавница, у новине и часописе стављају слике и саопштења која вређају религиозно осећање поштовалаца овог великог светитеља, забављају се његовим именом у неумесним шалама, па чак и своју децу уче да се неозбиљно односе према спомену великог светитеља.

Како је све то недостојно!

Брука је и срамота савременог човечанства што оно преузносећи се и дижући велику галаму о својим „културним достигнућима“ и „прогресу“ не уме достојно да поштује таквог истинског великана духа какав је био Свети Никола, неупоредив са баналном садашњошћу оваквог човечанства, које све истински велико и свето претвара у шалу и забаву.

Код нас православних треба да буде сасвим другачији однос према светитељу Христовом Николи: ми можемо само, трепетно и побожно, да осећамо дубоко поштовање према његовом свештеном спомену и да се трудимо, према својим могућностима, да ревносно подражавамо светост његовог живота, јасно схватајући да је једино у томе наше спасење. Свети Никола је још од свог детињства и младости избегавао уобичајене „дечије несташлуке и забаве, волео је уздржање и усамљеност често је посећивао храм Божији, удубљивао се у читање свештених књига и велики

део времена проводио у молитвама. Тако су га васпитавали његови његови родитељи.

Јесмо ли ми били такви и да ли тако васпитавају своју децу и код нас?

Свети Никола је увек први долазио на богослужење у храм Божији и последњи одлазио из њега. Ова његова навика, као што је познато из његовог житија, допринела је његовом избору за епископа мирликијског. Да

Христовој - тако да не зна левица шта чини десница (Мт 6,3).

Да ли и ми тако употребљавамо своје приходе и имовину за добра дела - ради помоћи невољницима? Не догађа ли нам се чешће да радо трошимо новац, чак и веће износе, на свакојаке греховне прохтеве, на весеља и разноврсна задовољства и уживања, а да се равнодушно односимо према људској невољи и беди? А ако и

У нашој грехом повређеној природи постоји чудна и дивља појава да понекад мрзимо оне којима чинимо добро и да им због свог добротинства плаћамо нерасположењем. О, како је скучено и оскудно у љубави и милости срце наше! Како је оно самољубиво! непријатељ нам се силно подсмева. Он хоће да уништи плодове наших добрих дела. Ти, међутим, све више воли онога коме више чиниш добро, знајући да онај ко од тебе прима милост служи као залог и твог помиловања код Бога.

Ми понекад нечистим, мрачним и зловним садржајем своје душе хулимо Божанство, тј. Оца, Слова и Духа Свесветога, Духа Утешитеља. Са друге стране, човек са добрим настројењем своје душе јесте способан да све утеши речима и да слави Оца и Сина и Светога Духа Утешитеља. Да бисмо могли тешити оне који су у свакој невољи утехом којом нас саме теши Бог (2.Кор.1,4)

свети праведни Јован Кронштатски

ли и ми свагда тако журимо у храм на Почетак богослужења и да ли одстојавамо на њему све време од почетка до краја? Не дешава ли нам се каткад да се страшно бојимо да закаснимо на некакво заседање или на неку обичну представу или весеље, а да у Храм Божији чак и намерно закашњавамо да се не би напрезали дугим стајањем?

Свети Никола се одликовао необичним милосрђем и љубављу према свим страдалницима и онима којима треба помоћ и утеха. Сву богату имовину која му припала по наследству од родитеља он је употребио на добротинства. Многе људе је спасао од греха и порочног живота својим милосрђем, при чему се трудио да добро чини свагда тајно, по заповести

дајемо милостињу, то обавезно чинимо тако да сви о томе знају и да нас за то преузносе и хвале? Није ли на овом последњем начелу заснована већина савремених добротворних организација, које, по јеванђељском изразу, тако воле да трубе пред собом (Мт. 6,2), стичући својим „добротинствима“ славу међу људима и затим је користећи у богзна какве циљеве, вероватно не увек чисте, а понекад и очигледно сумњиве?

А такозване „добротворне балове“ овде је страшно и помињати. То је права срамота двадесетог столећа, јер се на њима прилози за оне којима је потребна помоћ не дају од чистог срца, него се добро „исплешу и то у ноћима пред празнике и у дан е поста,